

илевомъ добрò ѣ было. Добродѣтельства Іосифо-
 ва мѣло по мѣло пѣдали са въ заборавленость.
 Найпослѣ встѣпи на престолѣ таковѣй Егѣпет-
 скѣй Царь, кой за Іосифа не ѣ ни чѣлз. Царь
 той начна да са вой множества Народа Ісраил-
 скаго. Народъ той, рече Царь Советникомъ
 своимъ, весьма са умножава; требѣва да го у-
 малѣме. Иначе можѣлз бы онъ на насъ да са
 подѣгне, илѣ, когда сосѣднѣи пѣстыри (около
 край Егѣпта жнѣѣали са Народи, кой са были
 вси само Пѣстыри) ны нападнатъ, съ ними,
 понѣже са и самѣ Пѣстыри, са согласѣтъ, и
 поддѣническѣю намъ покорность отрѣкатъ. За-
 то Царь той различны жестокѣ способы ѣ из-
 мышлѣвалъ, да бы умалѣлз Народъ Ісраилѣан-
 скѣй. Найнапрѣдъ понѣдилъ ги да рабѣтѣтъ
 весьма тѣжки рабѣоты, мѣслаши, кѣкъ отъ пре-
 великаго трѣда много отъ нихъ ще умрѣтъ.
 Требѣвали са Градовѣ да зѣждатъ, и всѣ къ то-
 мѣ нѣждна сами да прѣватъ. Постаѣви надъ ни-
 ми Надзѣратѣли, кой са имъ дѣла ѣсѣгѣблѣ-
 вали, и безчелѣвѣчно ги кѣли. Но Мѣлостѣ-
 вѣй Бѣгъ ги упѣзе отъ толикихъ стрѣгѣстей и
 ѣтѣснѣнѣй, нѣто отъ прѣвеликаго того трѣда
 са умѣрали. Царь, вѣдѣвши, кѣкъ това не ги
 мори, заповѣда Бѣбамъ всѣко мѣжеско Ісраил-
 ско дѣтѣ, когда са родѣ, да го ѣвѣатъ. Но